

ضعف قوانین ایمنی

معاون سابق پیشگیری آتش نشانی تهران معتقد است که قوانین کشور در حوزه ایمنی، همچنان نقص جدی دارند و باید به‌روز شوند، او همچنین پیشنهاد کرد تا یک سازمان ملی به‌عنوان متولی ایمنی و آتش‌نشانی در کشور ایجاد شود. داوود براتی به ایسنا گفت: «براساس قوانین ملی و بین‌المللی، مسائل ایمنی باید هنگام ساخت‌وسازهای جدید کاملاً رعایت شود، همچنین سایر ساختمان‌های قدیمی باید حتی‌الامکان مقرررات جدید را رعایت کنند. همچنین در زمان بازسازی یا تغییر کاربری حتماً باید ساختمان را با قوانین جدید تطبیق دهند.» او درباره نبود ضمانت اجرایی برای اخطارهای سازمان آتش‌نشانی و خدمات ایمنی گفت: «قانون نظام مهندسی ساختمان سال ۷۴ و آیین‌نامه‌های آن در سال ۷۵ تصویب شد. با وجود اینکه هر از گاهی مقررات جدیدی به تصویب می‌رسد اما هنوز قوانین ضعف دارند و باید کامل‌تر و قابل اجرا باشند.» او ادامه داد: «ما شاهد فعالیت ارگان‌های مختلف در زمینه ایمنی هستیم اما یک سازمان ملی متولی ایمنی و آتش‌نشانی در کشور نداریم که این فعالیت‌ها را سازماندهی و مدیریت کرده و از انجام کارهای موازی جلوگیری کند. اگر این سازمان‌ها تجمع‌شده یا سازمان مستقلی در این راستا ایجاد شود، می‌توان با برنامه‌ریزی‌های دقیق و مستمر به اهداف ایمنی در سراسر کشور رسید.»

رصد بی‌خانمان‌ها

مدیرعامل سازمان خدمات و مشارکت‌های اجتماعی شهرداری تهران اعلام کرد که ۴۰ گشت «حامی شهر» در قالب موتورسیکلت برای کمک به افراد بی‌خانمان و در راه‌مانده در شب‌های سرد تهران در نظر گرفته شده است. احمد احمدی صدر به ایسنا گفت: «همچنین ۲۰ مددسرای سیار فصلی در ۲۰ میدان اصلی شهر همچون میدان شوش، راه آهن، آزادی و در پایانه‌های مسافربری مستقرند تا افرادی که مایل به استفاده از مددسراها و گرمخانه‌های نیستند، شب در این مددسراهای سیار بمانند و در معرض سرما قرار نگیرند که در این مددسراهای سیار فصلی، غذای گرم و پتو در اختیار این افراد قرار داده می‌شود.» او با اعلام اینکه ۲۰ گرمخانه این سازمان نیز تهران آمادگی پذیرش ۲۵۰۰ نفر از افراد کارتن‌خواب و در راه‌مانده را دارند.» او از شهروندان خواست، در صورت مشاهده افراد در راه‌مانده و کارتن‌خواب، موضوع را به سامانه ۱۳۷ اطلاع دهند تا گشت‌های «حامیان شهر» نسبت به پذیرش و انتقال این افراد اقدام کنند.

کاهش سن جراحی‌های زیبایی

عضو هیئت‌مدیره انجمن علمی زاینولوزی ایران از کاهش سن انجام جراحی‌های زیبایی خبر داد و گفت: «در گذشته، سن مورد تایید برای انجام عمل جراحی ۱۸ سالگی بود، اما امروزه این سن کاهش یافته و دختران از ۱۴ سالگی و پسران پس از ۱۶ سالگی شرایط عمل را دارند؛ هر چند سن تنها یک فاکتور است و عوامل دیگری همچون رشد سنی، جسمی، روانی و تکامل روحی، شخصیتی و... نیز در این زمینه تاثیرگذار هستند.» ابراهیم رزم‌پا به ایسنا گفت: «تعداد متقاضیان اعمال زیبایی در گذشته کم بود و بیشترین مراجعان، خانم‌ها و به منظور درمان بودند؛ اما در دهه‌های اخیر تعداد متقاضیان مرد هم افزایش یافته و حتی افرادی که سن پایین یا خیلی بالایی دارند و در رده کهنسالان قرار می‌گیرند نیز به این اعمال گرایش دارند.

کشاورزان راننده وکارگر شدند

روایتی از ماجرای فروش زمین و تغییر شغل کشاورزان اصفهانی

مریم احمدی‌فر

خبرنگار گروه جامعه

شانه‌های خشک زاینده‌رود، تنها پناه گریه‌های کشاورزان اصفهانی شده است؛ کشاورزانی که قصه پرغصه آنها را همه از ترند و داستان فقر و بیکاری شان، سال هاست که به گوش همه رسیده؛ یکی مثل «حاج مهدی» که همراه جمع دیگری از کشاورزان (روز دوشنبه) کف رودخانه خشک به نشانه اعتراض ایستاده و می‌گوید به غیر از حقایق، چیز دیگری نمی‌خواهد. گرد پیروی موهایش نشست و چین و چروک‌های پیشانی، هر کدام حکایتی است از رنج و سختی‌هایی که در این سال‌های بی‌آبی کشیده: «از وقتی یادم می‌آید، خودم و اطرافیانم همه کشاورز بودند و روی زمین کار می‌کردند.» روزگار سیاه حاج مهدی و باقی کشاورزان اصفهانی از سال ۷۹ شروع شد: «از آن موقع آب کم و کمتر شد تا رسید به الان که دیگر آبی وجود ندارد و کسی نمی‌تواند کشت انجام دهد.» حاج مهدی، این روزها ۷۲ سالگی‌اش را می‌گذراند؛ عمری که بیش از ۲۰ سال از آن را به دلیل بی‌آبی، با فقر و نداری روزگار گذراند: «آب را که به روی مان بستند، مشکلات مان شروع شد. مجبور شدیم زمین‌های مان را به امان خدا رها کنیم. آنها که می‌خواستند دختر شوهر بدهند یا برای پسرشان زن بگیرند، پولی در جیب نداشتند. زمین‌های شان را فروختند تا بتوانند بچه‌های شان را راهی خانه بخت کنند.» بغض راه گسوی پیرمرد را می‌گیرد و غم می‌نشیند توی چشم‌های میشی‌اش: «خیلی‌ها هم از روستا به شهر مهاجرت کردند و در کارخانه‌ها مشغول به کار شدند. بعضی‌ها زمین‌ها را فروختند و ماشین خریدند تا بتوانند با آن در شهر کار کنند. آنها هم که زمین‌ها را نگه داشته‌اند، به دلیل بی‌آبی نمی‌توانند کشتی انجام بدهند و بعضی وقت‌ها محتاج یک هزار تومانی هستند.»

▼ بست‌نشینی در بستر رودخانه

داستان کشاورزان اصفهانی، شبیه به‌هم است؛ مردانی که تنها دارایی‌شان یک قطعه زمین بوده و از موقعی که چشم باز کرده‌اند و دست چپ و راست‌شان را شناخته‌اند، خودشان و آبا و اجدادشان کشاورز بوده‌اند. بیشترشان، دیگر پابه‌سن گذاشته‌اند و مویی سپید کرده‌اند و حالا به‌نشانه اعتراض، دوباره به کف رودخانه رفته‌اند. دوسال پیش بود که زنان و مردان کشاورز در آبان ماه، حدود ۱۰ روز در بستر خشک رودخانه چادر زدند و برای گرفتن حقایق‌شان در زاینده‌رود آرام و نجیب بست‌نشینی کردند؛ هر چند این اعتراض، راه به جایی نبرد و حضور وزیر نیرو در جمع برخی از کشاورزان هم نتوانست کارساز شود. این اعتراض بدون خشونت انجام گرفت، اما پس از چندروز به آتش‌زدن چادرها و زدوخورد برخی از کشاورزان انجامید: «در این سن به ما می‌گویند شغل تان را عوض کنید. می‌گویند آبی وجود ندارد و بروید به فکر چاره باشید. وقتی هم می‌گویم آب، حق ماست در جواب‌مان می‌گویند، «شیخ بهایی مرد و طومار را با خود برد!» آنها امانمی‌گویند که ما در این سن وسال چه کاری می‌توانیم انجام بدهیم و چطور شغل مان را عوض کنیم. کشاورزان اصفهانی تا همین چندسال پیش، زکات می‌دادند؛ اما حالا خودشان صدق‌بگیر شده‌اند و محتاج نان شب. اینها را «امرالله» می‌گوید که ۷ هکتار زمین دارد، اما آبی برای کشت ندارد. او که در منطقه «زیار» اصفهان زندگی می‌کند و ۷۰ سال سن دارد، می‌گوید: «در این منطقه ازدواج اصلاً صورت نمی‌گیرد. خانواده‌ها پولی ندارند که خرج ازدواج بچه‌های‌شان بکنند. از وقتی آب نیست، زمین‌ها کویر شده‌اند و آنها که توانسته‌اند،

از اینجا کوچ کرده‌اند.» «امرالله» می‌گوید که شاید وضع او نسبت به بقیه کشاورزان اصفهانی بهتر بوده است؛ چون «آن سال‌ها که می‌شد بیمه رد کنم، این کار را انجام دادم و حالا ماهانه حدود ۷ تا ۸ میلیون تومان حقوق دارم؛ اما این مقدار کفاف زندگی‌ام را نمی‌دهد. از وقتی آب به ما ندادند، تا الان هیچ پیشرفتی در زندگی‌ام نکرده‌ام. پسر ۳ سال‌ه‌است ازدواج کرده، اما هنوز نتوانسته‌ام برایش خانه بسازم و خانه‌دارش کنم. آن یکی پسر ۳ ساله‌ای که درس خوانده و مهندس است، نتوانسته‌ام برایش زن بگیرم.»

بیش از دودهمی می‌شود که آب به روی کشاورزان اصفهانی بسته شده و آنها برای درخواست حقایق و اجرایی‌شدن قانون، بارها وبه گونه‌های مختلف اعتراض کرده‌اند؛ اما نتنها این اعتراض‌ها به جایی نرسید بلکه شرایطشان بدتر هم شد. دست‌های زمخت و تاول‌زده‌اش، راوی سال‌ها کشت و برداشت محصول است. چشم‌های خسته‌اش سال‌هاست در انتظار رسیدن آب به زمین‌های کشاورزی‌اش، سفید شده. او می‌گوید، ۴ هکتار زمین دارد و امسال که یک نوبت آب برای کشت پاییزه در آبان ماه جاری شد، فقط توانسته سه جریب از آنها را بپونجه و گندم بکارد: «اگر آب را برای نوبت دوم باز نکنند، همه محصولات‌مان از بین می‌رود. مثلاً پارسال آب دادند و ما گندم کاشتیم، اما برای نوبت‌های بعدی چون آبی در کار نبود، میزان و کیفیت محصول مان افت کرد، مثلاً اگر در سال‌های پربی ۵۰۰ کیلوگرم گندم برداشت می‌کردیم، پارسال حدود ۳۰۰ کیلوگرم گندم برداشت کردیم. فقط دو ماه دیگر برای آبیاری وقت داریم، در غیر این صورت محصول مان می‌خشکد و گندم‌ها خودشان را ول می‌کنند.»

۲۰ آبان ماه بود که رئیس هیئت‌مدیره اتاق اصناف کشاورزی استان اصفهان، از راه‌سازی آب به منظور کشت پاییزه کشاورزان خبر داد: کشاورزان اما برای گرفتن همین سهم نیز بارها اعتراض کردند: «آب زاینده‌رود برای کشت غله کشاورزان شرق و غرب اصفهان باز و حدود ۱۰۰ میلیون مترمکعب آب راه‌سازی شد و مبنای توزیع و تقسیم آب در سال زراعی ۱۴۰۳-۱۴۰۲ کمیته حقایق‌ها خواهد بود.»

حالا اما نوبت به مرحله دوم آبیاری کشت پاییزه رسیده است و کشاورزانی که زمین‌های خود را زیر کشت برده‌اند، چشم‌انتظار بازگشایی آب نیستند. البته هنوز هیچ مرجع رسمی‌ای در رابطه با بازگشایی آب زاینده‌رود در روزهای آینده، اظهارنظری نکرده و پیگیری‌ها و تماس‌های «هم‌میهن» با شرکت آب منطقه‌ای هم بی‌نتیجه ماند. آنها در پاسخ به زمان بازگشایی آب، می‌گویند: «هنوز هیچ چیز مشخص نیست.» اسفندیار امینی، عضو هیئت‌مدیره نظام صنفی کشاورزی اصفهان در گفت‌وگو با «هم‌میهن» می‌گوید که کشاورزان در همه اعتراض‌های خود فقط خواستار یک چیز هستند و آن هم، اجرای مصوبات قانون شورایی آب و مصوبات ۹ ماده‌ای: «از سال ۱۳۷۹ که رودخانه را خشک کردند، مشکلات کشاورزان هم شروع شد. آنها مجبور شدند بخشی از زمین‌های خود را رها کنند و بخش دیگری را بفروشتند تا بتوانند امرار معاش کنند. حتی برخی‌های‌شان ماشین‌آلات را هم فروختند و روستا را ترک کردند. تعداد زیادی هم به کار غیر از کشاورزی مشغول شدند و همسران‌شان هم در خانه خیاطی و... می‌کنند. خیلی از کشاورزان، وام گرفته‌اند و حالا نمی‌توانند اقساط آن را پرداخت کنند. وقتی این مشکلات پیش آمد، قیمت زمین نیز کاهش پیدا کرد. افرادی آمدند این زمین‌ها را با قیمت پایین از کشاورزان خریدند و ویلا و باغ ساختند. حالا بسیاری از همین کشاورزان در این باغ‌ها و ویلاها به‌عنوان کارگر

مشغول به‌کار هستند. اگر تداوم زندگی در روستاهای شرق اصفهان را می‌بینیم به‌دلیل محصولات کشاورزی آنها نیست، بلکه این به‌دلیل وجوه حاصل از زمین‌های‌شان است.» به گفته او، درست است که وضعیت همه کشاورزان با بی‌آبی خوب نیست؛ اما آنها که در حوضه زاینده‌رود و در شرق اصفهان کشاورزی می‌کردند، شرایط بدتری دارند و چاه‌های‌شان هم خشک شده، چون این چاه‌ها به چار بودن رودخانه وابسته‌اند و زمانی که رودخانه روان نباشد، خشک می‌شوند.»

▼ از اینجا رانده، از آنجا مانده

براساس سرشماری‌ای که سال ۱۳۹۵ انجام شده، حدود ۲۴ هزار کشاورز در شرق اصفهان زندگی می‌کنند که پیش‌بینی می‌شود حداقل همین تعداد نیز در غرب حضور داشته باشند. اما کشاورزان سال‌هاست که خواستار گرفتن حقایق‌ها هستند، اما پس از گذشت دو دهه هنوز به آن نرسیده‌اند. سال گذشته بود که ابراهیم رئیسی در میان جمع معترض کشاورزان اصفهانی حاضر شد و عنوان کرد: «دولت برای رفع مشکل آب اصفهان برنامه دارد، اطمینان داریم با کمک مسئولان و مردم، این مشکل برطرف خواهد شد. استان اصفهان استان کشاورزی، گردشگری و قطب صنعتی است و می‌تواند قطب علم و فناوری باشد، همچنین این استان نیروی انسانی کارآمدی دارد. حل مشکل آب به‌نوعی از مدیریت نیاز دارد که مردم باید در آن همکاری داشته باشند، اعتباراتی نیز برای این امر در نظر گرفته شده است.»

آن زمان صحبت از تدوین برنامه‌ای برای احیای زاینده‌رود شد که به گفته معاون عمرانی استاندار اصفهان روی میز رئیس جمهوری قرار گرفته است. از آن زمان تا به الان، اما اتفاقی صورت نگرفته و به‌نظر می‌رسد، احیای گاوخونی به فراموشی سپرده شده است. درحالی که براساس ماده ۱۹ قانون شورایی آب، وزارت نیرو موظف است به‌منظور تعیین میزان مصرف معقول آب برای امور کشاورزی یا صنعتی یا مصارف شهری از منابع آب کشور برای اشخاص حقیقی یا حقوقی که در گذشته حقایق‌ها داشته‌اند و تبدیل آن به اجازه مصرف معقول هیئت‌های سفرگی در هر محل تعیین کند. این هیئت‌ها طبق آئین‌نامه‌ای که از طرف وزارت نیرو و وزارت کشاورزی تدوین می‌شود، براساس اطلاعات لازم (از قبیل مقدار آب موجود و میزان سطح و نوع کشت و محل مصرف و انشعاب و کیفیت مصرف آب و معمول و عرف محل و سایر عوامل) نسبت به تعیین میزان آب مورد نیاز اقدام خواهد کرد و پروانه مصرف معقول حسب مورد به‌وسیله وزارتخانه‌های ذی‌ربط طبق نظر این هیئت صادر خواهد شد. در این میان معترض به رأی هیئت سفرگی، اعتراض خود را به سازمان صادرکننده پروانه تسلیم می‌کند و سازمان مذکور اعتراض را به هیئت پنج‌نفری ارجاع می‌کند.

رأی هیئت پنج‌نفره لازم‌الاجراست و معترض می‌تواند به دادگاه‌های صالحه مراجعه کند. امینی می‌گوید: «بزرگترین قانون‌شکن، دولت‌ها هستند؛ چرا که همیشه به‌پاره حقایق‌ها نقض قانون می‌کنند. وزارت نیرو در این سال‌ها اختصاص آب را رعایت نکرده و به‌دلیل تامین‌نشدن آنها، از حقایق‌های کشاورزان استفاده کرده است. متأسفانه مراجع قضایی و سازمان مذکور اعتراض را به هیئت پنج‌نفری ارجاع می‌کند. اقدام خاصی نکرده‌اند. اتفاقاتی در این سال‌ها در بستر رودخانه افتاده که مغایر با مواد ۲ و ۴۴ و ۴۵ قانون توزیع عادلانه آب است؛ مثل حفر چاه در حریم رودخانه یا اجرای طرح‌های آبیخیزی که در بستر سرشاخه‌های رودخانه اجرا می‌شوند و موانعی که صنایع یا افراد در بستر فعال و غیرفعال رودخانه ایجاد کرده‌اند؛ پمپا‌هایی که مستقیماً

